

[Lilli Gyldenkilde]

rette kan betegnes som »oldgammelmands-tænkning«.

Vi afviser lovforslaget.

Bolvig (RV):

Efter radikal opfattelse kan voldgift og også tvungen voldgift ofte være en hensigtsmæssig metode til at bringe samfundsskadelige arbejdsstandsninger til ophør. Det er da også en metode, der har været anvendt i forskellige udgaver igennem årene og altid med radikal tilslutning.

Det foreliggende lovforslag møder vi derfor ikke med principiel modstand, men vi tvivler på, om det i denne sag med dens særlige forhistorie er den bedste metode til at bringe slagterikonflikten til ophør.

Det radikale venstre har den opfattelse, at denne konflikt ikke burde have haft lov til at bryde ud. Den burde have været udskudt, så der var vundet tid til nye forhandlinger; forhandlingsmulighederne var langtfra udtømt, da konflikten startede. Men nu er konflikten desværre brudt ud. Den må ikke løbe længe.

Det radikale venstre er tilhænger af politisk indgreb i konflikten, hvis ikke parterne meget snart finder hinanden. Endnu har parterne frist til at vise, at de som så ofte før på slagteriområdet er i stand til at forvalte frie forhandlinger på en ansvarlig måde, men fristen er kort. Samfundet kan ikke være tjent med, at konflikten bliver af længere varighed.

Arne Melchior (CD):

Hvert enkelt menneske er jævnlig i en konfliktsituation mellem forskellige interesser og forskellige hensyn, som alle trænger sig på med varierende styrke og berettigede begrundelser, og man er altså i den situation ikke at kunne sige ja til begge parter, til begge metoder. Lovgivere er naturligt specielt ofte i en sådan situation og på en specielt tyngende måde, fordi ansvaret er så omfattende.

En sådan situation er vi også i her. Der kan ikke tænkes nogen, der ikke har forståelse for landbrugets meget pressede situation, men der er en mængde andre hensyn, der også må tages, og derfor er afvejningen svær.

Det ville være utilstedeligt, synes jeg, at bagatellisere følgerne af den igangværende konflikt. Det er af en af ordførerne blevet

påstået, at det har statsministeren gjort, men jeg mener, det er en påstand, som er urigtig. Jeg vil ikke sige, at den trænger til at blive bevist, for jeg tror ikke, den kan bevises. Jeg mener, den er direkte urigtig. CD vil benytte lejligheden til at give udtryk for, at vi finder, at statsministeren og regeringen har gjort alt tænkeligt og muligt i denne sag, nemlig ingen politisk indblanding, heller ikke nogen mæglervirksomhed, men et bidrag til, at mægling kunne forsøges i alle faser. Regeringen har dermed ikke anvist nogen politisk vej, som forslagsstillerne her i dag eller forespørgerne på tirsdag gør det.

Jeg tror ikke, at afvejningen af hensynene kan føre til, at man kan gribe ind som her foreslået eller i det hele taget gribe ind på nuværende tidspunkt. Jeg er enig med hr. Ninn-Hansen i, at vi ikke ønsker, at foruden slagtingen også undervisning, lovgivnings- og administrationsarbejde og hospitalsarbejde skal standses. Jeg ser heller ikke så letsindigt som fremskridtspartiets ordfører på pressekonflikten. Jeg er altså enig med hr. Ninn-Hansen i, at det trods det, at det er lykkedes på 95 pct. af arbejdsmarkedsområdet at få en fredsløsning, ikke er lette ting og ligegyldige ting, der står på spil, men jeg må sige til hr. Ninn-Hansen, at der er jo også en pris at betale for at leve i et, skal vi sige temmelig liberalt samfund. Alle gode ting har deres pris, og det kan ikke være sådan, at man hæver liberalitetens fane meget højt, men hver gang ens egne interesser er trængt, ønsker uliberale fremgangsmåder.

CD har i mange år peget på, at samfundet trænger til en gennemgribende, en meget grundig debat om selve strejkevåbenets rimelighed i vort moderne samfund, men vi kan ikke gå med til at sige, at på en lang række områder må strejkevåbenet under ingen omstændigheder tages i brug.

Jeg ved godt, det er en gammel historie, men jeg vil godt anføre den her, for en lille gallupundersøgelse, jeg har foretaget, har vist mig, at der dog er mange, der ikke kender den, og det er nok længe siden, den har været bragt fra folketingets talerstol.

Det er denne telegramudveksling, som vist aldrig har fundet sted, men som anekdoten fortæller fandt sted i 1905 mellem Bjørnstjerne Bjørnson og Christian Michelsen, hvor Bjørnstjerne Bjørnson telegraferede til Christian Michelsen: »Nu gælder det om at hol-